

Csontos Márta

Egy eltévedt múzsának...

*A titkaidból rakhatlak össze,
Mélység határol,
kiemelve a még mélyebbet...
(Urbán Gyula: Invokáció)*

A tiltott határzónán hiába
próbálok átcsempészni magam...
jeleket adsz a túloldalon,
de minden próbálkozást
szétmorzsolnak láthatatlan kövek.
A szél széthordja hangod,
a villámok sátáni vigyora
szakadékot hasít az égen,
csődöt mondott minden emberforma
próbálkozás, nem hallod
a hegyeken átszökő dallamot.

Gondolatom árnyéka ott
áll mögötted, *szőkén, szelíden...*
nem tudod, hogy én is ott rejtezem,
nem tudod, hogy el akarom árulni holléted.
Első akarok lenni a felismerésben,
elmondani akarom mindenkinek,
amit nem mondhatok el senkinek.

Pedig te magad elől is inkognitóba
menekülsz, már nem tudsz újra
beleszületni a ragyogásba.

Hiába kiáltok utánad, betakarja
a távolság a hegyeket, s én ott maradok
az üresjárat összezavart nyomvonalán.

CSONTOS MÁRTA (1951) tanár, költő, irodalomtörténész. Legutóbbi kötetei: *Carpe diem-kísérletek* (Napkút, 2021), *Futómadártávlat* (Hungarovox, 2023), *Intézményesített lélek* (Cédrus Művészeti Alapítvány, 2024).

Mélysötét

Megint Tél van, kint a
meztelen semmittevés didereg,
fáraszt ez a nyugalom,
mintha horogra akasztott volna
a sötét egy pince falára,
s ott, a mészkő nedvedző
oldalán cseppekben veszítenék
mindennapjaimból egy keveset.
Te is, ki mellettem futottál
szüntelen, itt ragadtál egy hatvan
négyzetméternyi lét odújában.
Várod, hogy a lassuló erőtlenség
tetoválja görcsösre
bűnbe fáradt tested nyomvonalát.

Odakint parazita árnyak lógnak a fákon,
fölötted boszorkány ruhás varjak
viszik elmúlt villanások fekete dobozát.